

WINNETOU

Pe nemikem izvirniku K. Mays

sem po St. ožrli dr. tazahma. i teden

ni so nam od mojih od mojega od skrbi, do do žensk. ili z mas. stranih. bil kmalu. Jrski, ki na listo in kdar več. koj ne c. Marangu ustreli cvetlico z mo- če ni leta brovke.

ko doli v Pariza

dekleta v v baram. v povem vam, s temle starim potem nelcem bi niti na petnajst enimi krov ne zadeli hickoryjevega amerikanski oreh. Les je izre- gost in trd) debla. Lahko si nšah sam. il, da sem končno z vsakim lom nezmojlivo pogodil!

atilda in sta tar. ti vstopo. eselico O. istine in Zdjaj pri St. Ch. m. Toda. ja je o. ko pejo. ulje je bil. oželj se samo. je zaht. ideset. Mrs. Mar. di podro. ami nes. a. Men. a. apela. fakt je. obrednu. rekle. pa z Ja. o hiše! njimi. ceer je. in pi. prave. abolt,

ncka se. kor sva. tala. Pa. e je že. je nob. a je bila. v kukal. odšel. o je zgre. skupaj, v. Da. Vam je pravil o njej?" prodani. Vse —?"

ovšek. ica, ki. arila. n ž njim. mero o. pečala k. rega kra. pa de. so imel. n za tik. ar pulil. kaj ne. amor ne.

enar

za vas! ojo don. nico, ra.

mesec. CO.

za vsake. posodil.

Ženska s sanmi s pasjo vprego

Prvikrat smo videli to hrabro žensko, ki smo jo nazivali svojo malo učiteljico in ki nas je vse osramotila, pod jako čudnimi okoliščinami.

Zgoraj v Barentskem morju smo se bili zakasnili in smo z velikimi težočami in komaj pripuli v Honningsvaag, da si barke napolnimo s premogom. Na postajališču pa so imeli prav malo premoga v zalogi in so vprav pričakovali večje pošiljave s parnikom z Špičergov in zato smo ondi čakali. V malem mestecu je bilo razen nekaj cenjenih zabav, kaj malo razvedrila in smo se jako dolgočasili. Medtem ko smo bili na prostovoljnih stražah na ladji, tedaj je bilo teh straž presneto dosti, smo stali na krovu pri ograji in smo opazovali, kako so se ledene plošče lomile in pokale in se zaganjale v fjord. Nekega dne — "dan" je že velika beseda za to dobo okrog polarne noči — smo zapazili, da so se ledene plošče nagrmadile, obtičale in kmalu tvorile most med kopno zemljo in otokom, ki je na njem Honningsvaag. Stavili smo za majhne vsote s tovariši nekega, prav tako čakajočega angleškega ribiškega parnika, s katere strani bo prva oseba prišla po tem naravnem mostu. Angleži so bolj poznali to pokrajino kot mi in vendar smo se čudili, da so tako lahkomišlno metali denar za stave proč. Stavili so namreč proti nam, da bo prva oseba, ki bo šla po naravnem mostu, prišla s kopnega. Zasmehovali smo jih, saj je vsak otrok vedel, da ondi po več milj daleč ni na tistem pustem kraju zemlje nobena človeška duša doma. Prvi, ki bo prišel po mostu, bo odšel pač le z otoka.

Izgubili smo svoj denar! In za ta lepi denar niti nismo ničesar posebnega videli! Se danes se nam kar žolč razlije, če na to pomislimo! Sredi noči — prav-

kar je bila ura ena — nas je zbudil prvi čuvaj: "Vsi na krov! Stava!" je zarjovel navzdol. Vrgli smo se v obleko in smo na nos na vrat prištorkljali navzgor. O, to, kar smo videli, je bilo pač vredno truda, da smo sredi noči vstali! Nebo se je svetilo v izredni jasni. Rimska cesta je bila ko lesketajoče se morje. Okrog svetle lune je pesal severni sij. Pisane šope je drhteče in sunkovito pošiljal na zemljo; ti šopi so se družili s sneženimi vrhovi gora. Ledeni most preko fjorda je bil srebrn trak sredi temnordeče vode. Nalahno zvenenje se je oglašalo z mostu. Bičiči so pokali in psi so capljali. Nekega črnega je neslišno brzelo po ledu proti nam in preden smo mogli pozorneje pogledati tja, je tudi že izginito. Sani s pasjo vprego!

"Welcome, Miss! — Pozdravljeni, gospodična!" so vzklikali Angleži za sanmi, nato so se nagnili k nam in se nam nesramno zarezali v obraz: "No, fantje, kdo je imel prav?"

Seveda so oni, ti vražji fantalini, imeli prav. Srdito smo se hudovali nanje, saj je bilo jasno, da so nas pošteno potegnili. Ti tiči so dobro vedeli za sani!

Bodi tako ali tako, priznati je treba, da so bili Angleži dobri tovariši. Povabili so nas na pijačo, česar seveda nismo odklonili. V prvih jutranjih urah — tam zgoraj ni bilo tako natančno, ali si počenjal kaj ob treh zjutraj ali ob treh popoldne, tema je bila itak vedno enaka — smo se vsi skupaj odpravili z ladje in korakali skozi mraz in sneg proti edini kavarni, ki je bila ob tem času še ali že odprta.

Sani so stali pred kavarno. Pse, pač tolpo šestnajstih glav z mogočnim psom-vodnikom, so izpregli, skolačkali so se v sneg in telesa so se jim kadila. Sani, nerodno, vendar uporabljivo vozilo, so bile natrpane s kožami vseh vrst, toda ne duha ne sluha ni bilo c lastniku in vodniku teh sa-

ni. Vstopili smo v kavarno, ki je bila prazna. Ne, ni bila prazna; razen gospodinje, rdečelase Špele, je bila še neka ženska oseba tu, vsa v usnje oblečena majhna ženska, ki je preudarno v dolgih požirkih pila vroč čaj. Takoj je utihnil naš trušč, — o, bili smo jako razposajena družba —, Angleži niso zazijali ko mi in bolščali v žensko; naravnost tja k obema ženskama so stopili in segli obema v roke.

Resnično, v tistih jutranjih urah smo spoznali malo učiteljico, ki ji je bilo kar preprosto Eva ime. Ona je bila lastnica in vodnica sani s pasjo vprego, ki smo zaradi njih izgubili toliko denarja za stave. Pa niti minuto se nismo hudovali nanjo, kmalu smo se spoprijateljili z njo. Bila je majhne in vitke rasti; nje mišice so bile trde ko jeklo, noge vedrovice in zastavne, ki so trdno stale na tleh, oči zelene in prodirajoče in njen glas je zvonko donel.

Ne od nje —, za to je bila učiteljica Eva navzlic fantovskemu videzu veliko preskromna —, pač spet sešli z učiteljico, zdaj pa v Tromsoju, kjer smo se na slehernem potovanju za nekaj časa ustavili. In spet čez leto nato smo jo dobili zopet v Honningsvaagu. Vselej smo drug drugega pozdravili ko stari znanci in smo za čas vedno pokramljali z njo. V Honningsvaagu smo jo bili pregovorili, naj se do Tromsoja pelje z našo barko. Prav rada je sprejela našo ponudbo, posebno še, ker ni bilo na poti proti jugu nobene angleške ladje. Ponosni smo bili, ko nam je tako pohvalila našo ladjo.

Naravnost domišljali smo si pa na svojo slavo, ko je našega starega pismo prosila, če bi na povratku, v Vardoju, prišli ponj, da bi se z nami odpeljala v južne pokrajine. Dejala je, da ima ondi v januarju dosti opravka in bo na nas čakala. "To se razume," je zabundal naš stari, "brez dvoma bomo naši mali napravili to uslugo."

Ko smo se vračali z bogatega ribjega lova — v naši barki je ležalo kakih sto osemdeset funtov prvovrstnih rib —, smo pripuhali v silnem snežnem meteu in v najslabših vremenskih neprilikah v fjord Varanger. S silnim naporom smo pristali v Vardoju in smo vzeli učiteljico Evo zares na krov. Že smo se pripravili, da z največjo brzino odplujemo proti Honningsvaagu, ko smo zaslišali klice SOS nekega našega tovariša. Komaj petdeset morskih milj daleč pred nami je bila ladja "Morska zvezda," ki je spadala v Wasmunde, v nevarnosti, da se z moštvom in bremenom potopi. Ne da bi kaj oklevali, smo obrnili barko in hiteli na kraj nesreče. Zadeva je bila presneto resna. Morje je bilo do dna razburkano, voda je bila na vso moč nezanesljiva, snežilo je in burja je besnela. Trudili smo se, kar smo se le mogli, da bi se približali tovarišu, a bilo je kar nemogoče. Videli smo barko — bila je nova in urna ladja — kako se je počasi potapljala in mi vsi smo se tresli ko trepetlika. Svoje ladje nismo nikakor mogli izpostaviti! Vili smo roke in preklinjali svojo slabost.

"Fantje, nekaj se mora zgoditi! Tovariši nam ne smejo uto-niti!" je mahoma stopila Eva pred nas. Seveda, nekaj bi se moralo ukreniti, a kaj?

"Ali imate kako dolgo vrv?"

Imeli smo jo.

"Sem z njo!"

Hiteli smo po vrvi. Zaslutili smo, kaj se je Eva namenila storiti. A to je bila blaznost, da bi kdo kaj takega tvegaj! Kdo bi se pač upal v mrazu tridesetih stopinj pod ničlo skočiti v vodo in celo plavati? V takšnem morju?

Nismo ji mogli ubraniti. Še preden smo se doobra zavedli, si je Eva že privezala vrvi okrog pasu in je s kratko, ukazujočo prošnjo staremu, naj barko čim bolj približa "Morski zvezdi," planila v morje. Nismo si upali

dihati, misleč, da se bo zdaj potopila. Strela božja, to ti je bila ženska! Plaval je in plaval in nas vse osramotila. To vendar ne gre! Kar zmore ženska, bomo pa vendar zmogli tudi mi! Dva od nas sta skočila za njo...

Kaj bi še dosti govorili? Vsi trije so resnično priplavali do "Morske zvezde." Vse moštvo smo rešili, dasi zares z nadčloveškimi močmi in v nevarnosti za lastno življenje.

Kaj počne zdaj naša mala hrabra učiteljica? Mala Eva, ki nam je bila za zgled tovarištvu in junaštva, ni več na svetu. Pri tistem reševanju si je bila nakopala bolezen, da je morala domov. Ni se več dolgo veselila sonca. V slabo tolažbo nam je, da je umrla lahke smrti, da je kar zaspala...

(H. Reinhold.)

—Smrti skok iz petega nadstropja.—V smrt se je vrgla v Belgradu v Takovski ulici iz svoje sobice v petem nadstropju na cesto 23-letna služkinja Jajica Kihalč. Z razbitimi udi in glavo je obležala mrtva na pločniku. Dekle je pred nekaj leti na strašen način izgubilo svoje starše. — Starši so se z njo vred vrnili iz Amerike z nekaj prihranki in se nastanili v Glini. Neke noči pa so vdrli v njihovo hišo roparji in pred dekletovimi očmi umorili očeta in mater. Od takrat je dekle pod vtisom strahotnega dogodka pričelo bolehati na umu in je bilo stalno v duševni depresiji. V takem stanju se je tudi odločilo za samomor.

—Metlika. — Sezonski delavci se trumoma vračajo iz Nemčije. Velelih obrazov prihajajo v svojo domovino in si ne žele več nazaj, vsaj dokler traja vojno stanje. Odsli so od doma polnih lic, a sedaj so vsi bolj suhi.

Oglasi v "Ameriški Domovini" imajo vedno dober vspeh.

MALI OGLASI

RAZPRODAJA

ženskih in otroških sukenj

Lepa moderna ženska suknja samo \$7.95, \$10.95, \$12.95, \$15.00, \$19.95.

Otroške suknje po \$3.95, \$4.95, \$6.00, \$7.95.

Ženske obleke 69c, 2 za \$1-79c, 2 za \$1.50. Obleke \$1.95, sedaj \$1.39 in \$1.69.

Velika izbira svilenih oblek: \$1.95, \$2.95, \$3.95. Flanelasta nočna obleka posebno znizane cene. Blanketi, kovtri, rjuhe in vse drugo blago na razprodaji. Pridite, se vam priporočamo.

ANZLOVAR'S

E. 62nd St. in St. Clair Ave.

Dekle dobi delo

za lahka hišna opravila; dobra plača; samo en otrok v družini. Vprašajte na 7209 Superior Ave. (34)

Naznanilo

Centjenemu občinstvu naznanjam, da še vedno izdelujem mazilo pod imenom **P E D I - H E A L**, mazilo za zunanje kožne bolezni, na primer za porize, ture, mehurje, opekline in splot vse kožne bolezni.

V steklenicah po 1 oz. 50 centov in 2 oz. 75 centov, po pošti nekoliko več za poštnino.

To zdravilo se izdeluje že več kot 50 let. Sedanjji izdelovalec **JOHN J. SEME**

395 E. 163 St. Cleveland, O. Tel. KENmore 5168-W

Dobi se tudi pri Florian Sertina, 975 E. 69th St., Tel. HENderson 1766. (37)

Delavca na farmah

se išče, mora znati molziti krave. Za podrobnosti vprašajte na 2913 E. 57th St. blizu Francis Ave. (32)

Tudi v Washingtonu so imeli sneg. Tukaj ga vidite, ko delavec kida sneg s pločnika pri Beli hiši.

Ruski bojni tanki, ki so zajeli Finci pred Mannerheim linijo.

Oliver Twist

C. Dickens-O. Župančič

SESTO POGlavJE

Oliver, razdražen od Noetovega zbadanja, se ojunati. Noe je presenečen.

Mesec poskušnje je pretekel, Oliver je bil praviloma sprejet za vajenca. Ravno tačas je bila ugodna, nezdrava doba. Po trgovskem jeziku so — krste vstajale. V nekoliko tednih si je pridobil Oliver dokaj izkušnje. Uspeh Sowerberryjeve bistrumne špekulacije je presegal njegove najdrznejše nade. Najstarejši prebivalci niso pomnili, da bi bile ošpice kedaj tako hude in deci tako nevarne. Nemalo žalostnih procesij je vodil mali Oliver. Trak od klobuka mu je segal tja do kolien; nepopisno so ga občudovale ginjene mamke iz mesta. Ker je Oliver mojstra večinoma spremljal tudi pri sprevedih odraslih ljudi zato, da bi si pridobil tisto ravnodušno vedenje in tisto popolno oblast nad živci, ki je oboje za dovršenega pogreb-

nika tako bistveno potrebno, je imel mnogo prilike, da je opazoval prelepo vdanost in krepkost, s katero so prenašale nekatere močne duše svoje preskušnje in izgube.

Kadar je imel Sowerberry naročen pogreb kake bogate gospe ali bogatega gospoda, obkroženega od cele vrste nečakov in nečakinj — kako so bili za časa njegove zadnje bolezni nepotolajljivi, da niso mogli niti pri javnih prilikah svoje žalosti po nobeni ceni premagati; — sami med seboj pa so bili veseli kar se da; pomenkovali so se tako neprisljano in dobre volje, kakor da se ni zgodilo pod milim Bogom nič vznemirljivega. Tudi možje so trpeli izgubo svojih žena z jako junaško hladnokrvnostjo. Vdove zopet so se oblekle v črno za možem, pa nikar, da bi v žalni obleki žalovale, ampak videti je bilo, kako skrbne, da jim bo črna tem lepše pristala in vlekla oči nase. Tudi je bilo opaziti gospe in gospode, ki si med pogrebom niso vedeli kaj od žalosti, komaj pa so prišli domov, so se že čisto pomirili. Vse to je bilo prav zabavno in poučno gledati; Oliver je opazoval vse to z velikim občudovanjem.

Da se je Oliver Twist po zgledu teh vrlih ljudi nagibal k vdanosti v božjo voljo, tega ne morem trditi s popolnim prepričanjem, čeprav sem njegov življenjepisec, kar določno pa morem reči, da je še nekaj mesecev pohlevno prenašal oblastnost in grdo ravnanje Noeta Claypolea, ki je delal z njim huje, nego prej. Sedaj namreč ga je grizla zavist, ko je videl, kako se je novi fant pomaknil do črne palice in do traka za klobukom, on pa, starejši od njega, nosi še vedno kosmato kapo in usnjene hlače. In ker ga je gledal Noe postrani, je tudi Čarlota pometala z njim, gospa Sowerberryjeva pa ga je tudi odločno sovražila, ker mu je bil gospod Sowerberry naklonjen. Tako je imel Oliver na eni strani to trojico, na drugi pa obilo pogrebov, zato mu ni bilo čisto tako dobro pri srcu, kakor tistemu lačnemu prasetu v pivovarni, ki so ga zaprli pomotoma v žitnico.

In sedaj sem dospel do zelo važnega poglavja v Oliverovi zgodbi. Omeniti moram dejanje, nemara preprosto in neznatno na prvi pogled, ki pa je, čeprav neposredno, bistveno preokrenilo vsa njegova bodoča pota.

Nekoč sta prišla Oliver in Noe ob navadni uri v kuhinjo, da bi si postregla z bravino — poldruhi funt najslabšega kosa od vrata. Čarlota je pravkar odšla, ker so jo nekam poklicali. Tako je nastal premor, ki ga lačni in zlobni Noe Claypole ni vedel za kaj boljšega porabiti, nego da je mladega Olivera dražil in žalil.

V tej svoji nedolžni zabavi je položil Noe noge na namizni prt, potegnil Olivera za lase, ga uščipnil v uho, mu rekel lizun in mu zraven obljubil, da pride gledat, kako ga bodo obešali, kadarkoli se bo vršil ta lepi dogodek, in sprožil še nekaj podobnih zabavljič: bil je pač v zavodni šoli — torej zloben in neotesan. Ker pa ni nobena teh neslanosti dosegla svojega namena, da bi bila spravila Olivera v jok, je poskusil biti Noe še bolj šegav in se je spustil tja, kamor se spuščajo do današnjega dne celo bolj priznani šaljičvi, nego je bil Noe — v osebnosti.

“Ubožnica,” je rekel Noe, “kako pa kaj tvoja mati?”

“Mrtva je,” je odgovoril Oliver, “nikar mi ne govori o njej!” Pri teh besedah je Oliveru lice zažarelo, hitro je dihal, okoli ust in nosnic mu je čudno potrepetal; to si je Noe razlagal tako, da Oliver zbira jok. V tej domnevi je ponovil naskok.

“Za čim je umrla, Ubožnica?” je rekel Noe.

“Srce ji je počilo, tako mi je rekla ena od strežnic,” je dejal Oliver bolj sam sebi, nego v odgovor Noetu. “Zdi se mi, da čutim, kaj se pravi to.”

“Tralarala — rumpumpum, Ubožnica!” je zapel Noe, ko se je Oliveru utrnula solza iz očesa. “Kdo ti je pa kaj naredil, da se sedaj kisaš?”

“Ti že ne,” je zavrnil Oliver in si solzo naglo otrl. “Nikar ne misli tega.”

“O, ne jaz, ne?” se je posmehoval Noe.

“Nak, ti ne,” je rekel Oliver ostro. “Tako, sedaj je dosti. Ne govori mi več o njej; bo bolj zdravo zate!”

“Zdravo, zame?” je vzkliknil Noe. “Lej, lej, zdravo zame! Ubožnica, ne prevzemaj se! In o tvoji materi še povrh da ne bi govoril. Ta je bila prava, ta — ojejmene!” In tu je Noe pomembno pokimal z glavo in zavihal svoj ređi nos, kolikor je mogel visoko.

“Veš, Ubožnica,” je nadaljeval Noe, ki ga je Oliverov molk opogumil, v porogljivem tonu hlinjenega sočutja — najžalivšem, kar jih sploh je — “veš, Ubožnica, sedaj ni mogoče več pomagati; in takrat seveda tudi nisi mogel pomagati: prav žal mi je; in povem ti, vsem se nam močno smiliš; pa — saj dobro veš, Ubožnica, da je bila tvoja mati tica, tistih malopridnic ena.”

“Kaj si rekel?” je vprašal Oliver in poblislil z očmi proti njemu.

“I, prava tica, tistih malopridnic ena,” je nadaljeval Noe mirnodušno, “in velika sreča je, da je umrla, kakor je umrla, sicer bi bila prišla tako in tako v Bridewell, v prisilnico, ali v pregnanstvo, ali na vešala; to je pač najbolj verjetno, ne?”

Od jeze repeč je planil Oliver kvišku, zvrnil stol in mizo, zrabil Noeta za grlo, ga stresel z vso močjo, da so mu zašklepetali zobje v ustih; zbral je vse svoje sile v en udarec in ga pobil na tla. Minuto prej je bil videti ta deček miren, pohleven, suženjskih stvor, kakršnega ga je naredilo slabo ravnanje. A nazadnje mu je zavrelo; kruti napad na njegovo mrtvo mater mu je razpalil kri. Prsi so mu pale; stal je zravnan, oči so mu živo žarele; ves drug je bil, ko je tako stal in meril z viška svojega poniglavca mučitelja, ki se mu je zvi-

jal pred nogami; energija kljubovanja je bila v njem, kakršne doslej še ni čutil v sebi.

“Ubil me bo,” je zatulil Noe. “Čarlota! Gospa. Novi fant me bo ubil! Pomagajte! — Pomagajte! Oliver je znorel! Čarlota!”

Na Noetov klic je odgovorila Čarlota z glasnim vreščanjem, in gospa Sowerberryjeva s še glasnejšim; prva je prihitela skozi stranska vrata v kuhinjo, gospa pa je počakala na stopnicah, dokler se ni docela prepričala, da se ji ni bati za življenje, če stopi bliže.

“O ti mala hudoba!” je vreščala Čarlota in popadla Olivera z močjo, kar je je zmgola, z močjo srednje krepkega moža. “O ti ma-li, nehval-lež-ni raz-bojniški, nič-vred-ni ca-pin!” In ob vsakem zlogu je Olivera z vso močjo udarila in — družbi na ljubo — zavreščala.

Čarlota pest ni bila nežna.

Da bi Oliverovo divjost do kraja ukrotila, je bušila še gospa Sowerberryjeva v kuhinjo in ji pomagala: z eno roko ga je držala, z drugo ga je praskala po obrazu. Ko je bil položaj tako ugoden, se je Noe pobral s tal in ga začel odzadaj mlattiti.

Ta telovadba je bila prenaporna, da bi bila dolgo trajala. Ko so bili vsi trije upehani in niso mogli več mahati, so vlekli Olivera, ki se je branil in jokal, vdal pa le ne, v shrambo za pepel ter ga vanjo zaprli. Nato se je gospa Sowerberryjeva zgrudila na stol, pa v jok. “Bog se usmili, umrla bo!” je rekla Čarlota. “Kozarec vode, Noe, dragi. Hitro!”

“O, Čarlota,” je javkala gospa Sowerberryjeva in lovila sapo, ko jo je bil Noe pošteno z vodo oblijl, “o, Čarlota, sam Bog, da nas ni vseh v posteljah poklal.”

“Res, sreča, gospa,” se je

glasil odgovor. “Naj bi vsaj to namenjeno, da bo mojstra izučilo, da ne bi jemal lovajil. Ubogi Noe! več k hiši takega strašnega izmrtev je bil, gospa, ko vržka, ki mu je že od rojstva šla.”

A. Brofman's Dept. Store RAZPRODAJA

gremo iz trgovine

na

6030 ST. CLAIR AVE

RAZPRODAJA SE PRIČNE V ČETRTEK 8. FEBRUARJA OB 9. ZJUTRAJ

Po 22 letih v tej okolici smo prisiljeni seliti, ker nam gospodar ne ponovi oddajnih prostorov.

In raje, kot bi imeli sitnosti in stroške, liti našo veliko zalogo modnega blaga, skih, otroških in moških potrebščin, bo žrtvovali našo zalogo svojim odjemalce prijateljem.

VSA ZALOGA MORA ITI, NE GLEJ NA CENO

VKLJUČNO V TEJ RAZPRODAJI TUDI VSE ZIMSKO IN NOVODOLSKO SPOMLADANSKO BLAGO

Predsednik Roosevelt je dobil za svoj 58 rojstni dan 58 stotakov od delavskih unij za pobijanje otroške paralize.

NAZNANILO IN ZAHVALA

Zalostni in potrtega srca naznanjamo vsem sorodnikom in prijateljem, da je kruta smrt za vedno pretrgala nit življenja ter da je za vedno zatislil svoje blage oči naš ljubljeni oče, sin in brat

Joseph Likovic

Umr! je dne 25. januarja v starosti 51 let. Pogreb se je vršil 27. januarja iz pogrebnih prostorov Joseph Zele in Sinovi v cerkev sv. Vida in od tam na Calvary pokopališče, kjer smo izročili njegovo truplo materi zemlji. Blagopokojnik je bil rojen v vasi Topol pri Begunjah pri Cerknici.

V dolžnost si štejemo, da se iskreno zahvalimo vsem sorodnikom in prijateljem za krasne vence, ki so jih položili k njegovi krsti.

Dalje izrekamo srčno hvalo vsem onim, ki so darovali za sv. maše, ki se bodo brale za mir duše pokojnika.

Dalje hvala vsem onim, ki so dali svoje avtomobile brezplačno v poslugo pri pogrebu.

Srčno hvalo izrekamo vsem, ki so se prišli posloviti od pokojnika, ko je ležal na mrtvaškem odru, kakor tudi vsem, ki so ga spremili na njegovi zadnji poti.

Zahvalo želimo izreči pogrebnemu zavodu Joseph Zele in Sinovi za vzorno urejen pogreb in najboljšo vsestransko poslugo.

Ti, dragi nepozabljeni oče, sin in brat, počivaj v miru in rahla naj ti bo ameriška zemlja. Spominjali se te bomo z ljubeznijo v naših srcih, dokler se ne snidemo enkrat tam, kjer ni ne solz in ne trpljenja nad zvezdami.

Zaluzoči ostali:

JOE in FRANK, sinova; MARY, hčerka. HELEN SKRINJAR in FRANCES KONJAR, sestre v stari domovini zapuščata mater, Frances; Antona in Franka, brata; Mary, sestro, in mnogo sorodnikov.

Cleveland, O., 7. februarja, 1940.

V BLAG SPOMIN

PRVE OBLETNICE SMRTI PRELJUBLJENEGA IN NIČNO POZABLJENEGA SOPROGA IN OČETA

JOHN GRDANC

ki je v Bogu za vedno zaspal dne 7. februarja, 1930.

Leto dni je že minilo, kar Te več med nami ni, a nismo Te še pozabili v srcih bdi še živ spomin.

Predragi, kako smo si želeli, da bi še med nami ostal, a Bog je uro Ti odločil, in ni izpolnil nam želje.

Sedaj se srečno veselíš, kjer ni trpljenja ne skrbi, počivaj v miru blage duša, in prosí ljubelega Boga za nas.

Zaluzoči ostali:

SOPROGA in OTROCI.

Cleveland, O., 7. februarja, 1940.

UČITE SE ANGLEŠČINE

iz Dr. Kernovega

ANGLEŠKO-SLOVENSKEGA BERILA "ENGLISH-SLOVENE READER"

kateremu je znižana cena in stane samo: \$ 2.00

Naročila sprejema

KNJIGARNA JOSEPH GRDINA 6121 St. Clair Ave. - Cleveland, O.

Oliver Stanley, novi angleški vojni minister, ki pravi, da mora Anglija v tej vojni zmagati ali pa propasti.